

Kirsti Ellilä

EMMA

JA NAAPURIN ROMEO

Kirsti Ellilä

Emma ja naapurin Romeo

SAGA Egmont

Emma ja naapurin Romeo

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2001, 2020 Kirsti Ellilä and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727180618

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1.

Kanerva marssi ympäri näyttämöä vihreät sukkahousut jalassa.

– Vaiti! Mikä loisto tuolla ikkunassa? se lausui laimeasti.

– Koeta nyt keskittyä! Möttönen pyysi. – Sä rakastat Juliaa! Se on sun elämän aurinko! Yritä saada tunteesi esiin!

Kanerva levitti koipiaan ja nyhti haarakiilaa huomaamattomasti alemmaksi.

– Emma ei oikein vastaa mun käsitystä Juliasta, se sanoi jokseenkin tylästi. – Mun mielestä sen joka esittää Juliaa pitäisi olla kaunis.

Mä olin jo toista tuntia kyyhöttänyt kirkkaanpunaisella markiisikankaalla verhoillun metallihäkkyrän päällä ja teeskennellyt sen olevan Julian parveke. Olin yrittänyt unohtaa miten koivet puutui ja miten peruukki kutitti päänahkaa ja keskittynyt olemaan mahdollisimman viehkeä ja suloinen.

– Katsoisit peiliin senkin sukkahousuroomeo, mä tuhahtin. – Ei tässä muidenkaan eläytyminen leikintekoa ole.

– Sun pitää käyttää mielikuvitusta, Möttönen selitti Kanervalle. – Sun pitää kuvitella, että Emma on kaunis. Ei kukaan vaadi, että sun pitäisi retkahtaa siihen oikeasti.

– Julian rooli olisi pitänyt antaa Jasminelle, Kanerva murjotti.
– Silloin tästä näytelmästä voisi vielä tullakin jotain.

Mä paikasin Kanervaa muovisella kukkapurkillä, jossa sojotti räytynyt muovivuusu. Kanerva suuttui ja potkaisi parvekkeentekelettä. Kuului kummallinen kirahdus, sitten humpsahdus, ja samassa tunsin, miten jokin antoi periksi. Metallikehikko kaatui viistoon vasemmalle, ja mä putosin markiisikankaan läpi enkä huomannut edes pelästyä. Loput kukkapurkit tuli perässä, ja niistä viimeinen osui mua päähän.

– Kato nyt mitä sä taas menit tekemään! Kanerva karjui. Se ehti hypätä sivuun ihan viime tipassa. – Meiltä meni eilen monta tuntia, kun me koottiin tota häkkyrää, ja sä pistit kaiken maan tasalle!

Jasmine ja Ville ilmestyivät kulissien takaa silmät pyöreinä. Metalliputket sojottivat sokin sokin ja kangas oli myttyäntynyt kasan keskelle.

– Hajosiko se Emman alla! Jasmine kysyi äimistyneenä. – Mä luulin että se kestäisi norsunkin!

– Niin se kestäisikin norsun, Kanerva sanoi. – Mutta ei sentään Emmaa.

– Et kai sä loukannut? Möttönen kysyi.

– Tietenkään se ei loukannut, Kanerva sanoi happamasti. – Sillä on niin hyvät pehmusteet.

Mutta itse asiassa mä olin pudonnut ikävästi jonkun putken päälle ja selkää jomotti. Mutisin meneväni juomaan vettä.

Juomalaite oli käytävässä peräseinällä roikkuvien entisten rehtorien muotokuvien vieressä, ja kun kumarruin juomaan,

tuntui että kaikki ne tummat ukot vahakasvoineen ja kimmeltävine kivisilmineen tuijottivat. Mulle tuli kauhea tunne, että joku niistä yhtäkkiä astuisikin ulos maalauksesta, ojentaisi sormensa ja lausuisi kumisevalla, arvovaltaisella äänellään, että sinä tyttö siinä, niin juuri, sinä joka käyt aina ruokatunnilla ostamassa irtokarkkeja, mitä sinä nyt olet mennyt tekemään?

Kuulin kun Jasmine kuiskaili muiden kanssa, että miten siinä oikein kävi, onko se Emma tosiaan niin painava.

– Tehän vielä eilen tarkistitte kaikki mutterit, ettekö tarkistaneetkin? se supisi.

– Totta kai tarkistettiin, eikö tarkistettukin? Ville kysyi.

– En mä tiedä, ainakin piti tarkistaa, Kanerva parahti.

Ovi avautui ja Möttönen kurkisti käytävään.

– Sattuiko pahasti? se kysyi uudestaan. Oltiin siitä muuten mitä mieltä tahansa, niin huolehtivainen se ainakin oli.

Pudistin päätäni.

– Onko varma myös? Et lyönyt päätäsi mihinkään?

– En.

– Eikä mikään mennyt poikki?

– Usko nyt jo, mä olen ihan kunnossa!

Möttönen rouskutti kurkkupastilleja ja ehdotti, että siinä tapauksessa tulisin muiden avuksi, kun he kokeilivat nostaa parveketta pystyyn ilman että sitä tarvitsisi ensin purkaa alkutekijöihinsä.

Mä tuhahdin vastaukseksi.

– Yritetään jatkaa harjoituksia, sillä olisi nolo juttu jos meidän pitäisi kertoa tiedotusvälineille ja muille asiasta kiinnostuneille, että Romeo ja Julia on peruutettu riitelyn ja parvekkeen rikkoutumisen vuoksi, Möttönen virnisti.

– Mitä sä siellä viivyttelet, tuu auttamaan, Kanerva huusi jostain pressujen takaa.

Mä ajattelin, että se oli tyypillistä. Ei minkäänlaista myötätuntoa, pahoittelua, ei yhtään ystävällistä sanaa.

– Olisin voinut loukata itseni tosi pahasti, sanoin Kanervalle.

– Niin mutta kun et loukannut, se sanoi.

Mä menin niiden perässä takaisin. Seurasin vierestä kun muut ähersivät kuuliaisesti kuin muurahaiset ja ajattelin, että mulle oli aivan sama mitä muu maailma meistä ja meidän näytelmästä ajatteli, olin saanut tarpeekseni tästä typeryydestä. Revin peruukin päästäni ja marssin pukuhuoneeseen vaihtamaan vaatteita.

– Hei, mihin sä luulet meneväsi! muut kiljui mun perään.

– Mulle riitti tämä tragedia, meikäläinen lähtee nyt kotiin! huusin repiessäni yltäni Julian punaista leninkiä.

Typerä leninki, se oli mulle liian ahdaskin, eikä saumoissa ollut yhtään varaa. Leninki oli lainassa kaupunginteatterista. Sitä oli joskus käytetty satunäytelmässä, ja se oli somistettu nyöreillä ja ruusukkeilla. Se oli typerin koskaan näkemäni vaate, ja tunsin itseni siinä ylisuureksi joulukuusenkoristeeksi. Kaiken kukkuraksi se oli suunniteltu siten, että sen pukeminen ja riisuminen ilman ulkopuolista apua onnistui vain käärmenäiseltä.

– Pidä mekko päälläsi, sä et mene mihinkään! Linda sanoi ja ryntäsi mun perään.

– Takaisin heti paikalla! Kuuletko! Möttönen huusi Lindalle.

Näyttämöltä kuului hälinää. Joku huusi Lindaa ja Emmaa apuun, sitten uusi romahdus ja Kanervan ärräpäätkä kaikui käytävillä.

– Eihän tästä näytelmästä tule mitään, kun edes Julian parveke ei pysy pystyssä, mä sanoin pilkallisesti.

– Mehän sovittiin, että tänään mennään koko näytelmä läpi vaikka väkisin, Linda sanoi ja ryhtyi mun vastustelusta piittaamatta kiristämään niitä samoja nyörejä, joita olin juuri saanut vähän löysättyä.

– Näpit irti mun nyöreistä!

Tönäisin Lindan kauemmaksi, vedin helmat korvien yli ja yritin kiemurrella sitä kautta ulos. Linda nyhti toiseen suuntaan ja puhui taas siitä, miten mun kannattaisi hankkia itselleni jostain kunnon korsetti, joka kuroisi läskit ojennukseen. Sitten mekko mahtuisi hyvin ja olisin ihan nätti, varsinkin kun otti huomioon, että valaistuksella pystyi tekemään ihmeitä.

– Hei tulkaa nyt likat auttamaan, mitä hel... hei, älä riko sitä mekkoa, Kanerva sanoi nähdessään mun kiemurtelemassa ulos vaatteistani.

– Ulos täältä, tää on likkojen pukuhuone! Linda sanoi.

– Sen saumat on muutenkin koetuksella! Kanerva huusi.

Yhtäkkiä mun kuppi alkoi kuohua yli. Mulla oli ollut niin suuret odotukset. Kaikki maailman teatterit ja harrastajateatterit oli tietenkin jo moneen kymmeneen kertaan veivanneet Romeon ja Julian, eikä ollut realistista kuvitella, että meidän versio olisi jotenkin uudenlainen ja omaperäinen, mutta silti. Kun Möttönen oli ilmoittanut, että musta tulisi Julia ja Kanervasta Romeo, se oli ollut unelmien täyttymys, sillä yleensä mulle lankesi kaikkien ilkeiden ja typerien noita-akkojen roolit.

Kerrankin saisin olla sankaritar. Kerrankin sain näyttää mihin pystyin.

Sankaritar? Ja paskat.

Otin hameen helmoista tiukan otteen, vedin ne kaikki voimani ponnistaen korvieni yli, kuulin miten saumat nitisivät ja narisivat, ja vastalauseista piittaamatta sain kiskottua rätin yltäni ja viskasin sillä Kanervaa.

– Siinä! Näyttele sinä Juliaa, kun tiedät niin hyvin miten se rooli pitää tehdä!

Vedin farkut jalkaan ja villapuseron päälle ja yritin lähteä. Kengurut roikkui mun hihoissa pyytäen, rukoillen, etten menisi ennen kuin näytelmä on käyty kertaalleen läpi alusta loppuun, sillä ne oli jo kertoneet siitä tädeilleenkin, ja kaikki serkkuja myöten oli luvanneet tulla ensi-iltaan hurraamaan. Kengurut oli yhteisnimitys Lindalle ja Pamelalle, jotka olivat identtiset kaksoset.

– Ihan totta Emma, mistä nyt kiikastaa? Möttönen kysyi.

Mä ajattelin että oliko se tosissaan.

– Kiikastaa? Että mistäkö kiikastaa! mä kiljuin. – Tosta typerästä apinasta joka ei jätä mua rauhaan! osoittelin sormella Kanervaa, joka puolestaan viskeli merkitseviä katseita Jasminen suuntaan. Jasmine hymyili itsetyytyväisenä sisäänpäin.

– Sun pitää luottaa itseesi, Möttönen neuvoi ties kuinka monennen kerran.

– Luota itse, mä sanoin, ja kun se yritti estää mua lähtemästä, tuijotin sitä silmiin ajatellen, että sanakin vielä niin vedän sua turpiin, saat nähdä että vedän.

Möttönen taisi aavistaa että olin tosissani, sillä se levitti kätensä, kallisti päätään ja tihrusti mua punertavien roikkuluomiensa alta.

– Okei, lopetetaan tältä kerralta. Jatketaan ensi viikolla.

Mä juoksin ulos ja kuulin mennessäni, miten muut huokaili ettei tää voinut olla totta, eikö me nyt vieläköön saatu mentyä

näytelmää läpi. Kuulin kun Kengurut tuli perässä, huusi mun nimeä, käski odottaa, mutta en ollut kuulevinani.

Juostessani katselin, miten tuuli kolasi kesää pois kaduilta ja paketoι sen tuoksun ja äänet hämärään. Lehdet sinnitteli vielä puissa, mutta niiden kahina oli jo kuivaa ja hengetöntä. Pian ne varisivat maahan, mutta tänä syksynä mä tuskin enää leikkisin vaahteranlehtikasoissa ja etsisin riemusta kiljuen värikkäitä lehtiä.

Hanurintieltä kääntyi nurmettunut kärrypolku ylös mäkeä, ja sen mäen takana oli meidän talo.

Äidillä oli työtilat vanhassa kivinavetassa, ja sen ikkunoissa paloi vielä valot. Äiti oli huovuttaja, mikä tarkoitti että se teki villasta esineitä, seinävaatteita, koristeita, kaikkea minkä se toivoi menevän kaupaksi. Se teki töitä usein puoliin öihin asti. Nyt sillä oli huolia, koska Hanurintien asukasyhdistys oli tilannut siltä seinävaatteen vastavalmistuneeseen päiväkotiin. Äiti oli esitellyt johtokunnan jäsenille jo kolme versiota, mutta yksikään niistä ei vielä ollut kelvannut.

Äiti nosteli tummansiniseksi värjäytyneitä villapaakkuja suuresta, höyryävästä sammioista, kun mä kurkistin sisään.

- Sinäpä aikaisin tulit, se sanoi.
- Mä jään pois siitä näytelmästä.
- Oletko syönyt?

Sen se muisti kysyä joka kerta.

– Ei siitä tule mitään, ja ketä sellainen homeinen tragedia kiinnostaisikaan, mä sanoin.

- Ikävä juttu, äiti sanoi ja jatkoi töitään.
- Eikö sulla muuta sanottavaa ole?

– Mitenkähän monta kertaa sinä olet sanonut, ettei sinun asioihisi saa puuttua? Sen vuoksi olen päättänyt etten yritä

puhua järkeä, koska sinä kumminkin teet päinvastoin kuin toivon, joten pidän suuni kiinni, näin.

Ja se puristi huulensa tiukasti kiinni.

– Sä et tajua mitään! mä sanoin ja läimäytin oven mielenosoituksellisesti kiinni perässäni.

Menin huoneeseeni ja pistin cd:n soimaan. Suljin silmät ja heittäydyin sängylle siinä toivossa, että musiikin voimalla saisin karistettua illan ikävät tapahtumat mielestäni. Turha toivo! Hetken kuluttua ovi tönäistiin auki ja isä käski vihaisesti pistää stereot pienemmälle, sillä hän oli juuri saamassa ajatuksen päästä kiinni.

– Tuu sitten kertomaan kun saat sen kiinni, kehystetään se ja pistetään seinälle, mä murjaisin äkeissäni.

Silloin kun isä kertoi, että se ottaisi opintovapaata ja suorittaisi tutkintonsa loppuun, oli puhetta että projektiin kuluisi vuosi, korkeintaan puolitoista, mutta nyt tätä oli jatkunut jo ties miten pitkään, eikä meidän talossa saanut enää aivastaakaan kun aina oli vaarana, että isän ajatus karkaisi.

– Yrittäisit joskus itse keskittyä koulunkäyntiin niin huomaisit, ettei opiskelu ole mitään huvittelua, se sanoi.

– Jos mä en ole neljäkymppiä täytettyäni vielä saanut opiskelujani päätökseen, toivon olevani sen verran järkevä, että ymmärrän antaa periksi, mä sanoin ja ajattelin että menisi nyt siitä. Tää oli sentään mun huone.

Isä loi muhun hitaan katseen saapastellessaan cd-soittimen luo. Yhdellä ranneliikkeellä se nykäisi töpselin irti seinästä ja tuli hiljaista.

– Onko läksyt tehty? Ellei ole, ehdotan, että teet ne nyt, se sanoi ja oli niin auktoriteettia, niin auktoriteettia että melkein pelotti.

Kun yläasteikäinen Emma valitaan koulun näytelmäkerhon Romeon ja Julian pääosaan, hän ei voi uskoa onneaan. Varsinkaan, kun Romeota näyttelee Paavo Kanerva, Emman pitkäaikainen ihastus.

Emma ei kuitenkaan tunne oloaan lavalla kovin itsevarmaksi, eivätkä Paavon naljailevat kommentit tai terveydenhoitajan kuittailu ruokavaliosta auta asiaa. Ja on muutenkin selvää, että poika on ihastunut ihanaan Jasmineen, ryhmän kaunottareen. Ensi-illan lähestyessä jännitteet nousevat, ja ryhmän sisällä alkaa sattua ja tapahtua.

Emma ja naapurin Romeo on Kirsti Ellilän Emma-nuortenkirjasarjan ensimmäinen osa.

Kirsti Ellilä (s. 1958) on suomalainen kirjailija, joka tunnetaan parhaiten lasten- ja nuortenkirjallisuudesta, kuten Emma-kirjasarjasta. Hän on valmistunut filosofian maisteriksi Turun yliopistosta pääaineenaan uskontotiede.